



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **J. T.**
zastoupená JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., advokátem
sídlem 602 00 Brno, Benešova 628/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018 č. j. OAM-182/ZA-ZA11-P15-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018 č. j. OAM-182/ZA-ZA11-P15-2016 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen zaplatit na nákladech řízení žalobkyně částku 33 803,77 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku státu na účet Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Namítala, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních stran země původu, neboť žalovaný neprovedl důkazy svědčící o pronásledování situace křesťanů v Číně, které navrhla a žalovanému předložila. Situace křesťanů v Číně je vážnější, než správní orgán připouští. Dle žalobkyně shromážděné podklady jsou jednak pro posouzení křesťanů v Číně nedostatečné a také z těchto podkladů žalovaný činí nesprávné závěry stran závažnosti jejich pronásledování ze strany státu. Poukázala na další zdroje o stavu dodržování základních práv a svobod v Číně. Konkrétně se jedná o Zprávu Ministerstva zahraniční Spojených států a Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu, Zprávu neziskové organizace Open Doors, Zprávu Švýcarské organizace na pomoc uprchlíkům, Zprávu organizace China Aid, Zprávu odborníků k postavení domácích církví v Číně, z nichž v žalobě citovala. Dle žalobkyně z monitorovacích zpráv lidskoprávních neziskových organizací, a ze zpráv vládních institucí je možné usoudit, že Čínská lidová republika je zemí, ve které systematicky dochází k porušování lidských práv, včetně pronásledování náboženských skupin zahrnující umístování do detence a uvěznění pro veřejné vyznávání víry, fyzické násilí na zadržených ze strany orgánů veřejné moci a umístování do převýchovných pracovních táborů. To vše je buď tolerováno, podněcováno nebo přímo prováděno ze strany státu. Z označených zpráv rovněž plyne, že státní složky požívají širokých pravomocí, které svévolně využívají k zadržování nepohodlných osob a svévolnému prohledávání jejich obydlí bez soudního příkazu. Hodnocení žalovaného tak sice není zcela odlišné, ale vážnost situace křesťanů v Číně nedoceňuje.
3. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný vycházel ze závěru o její ekonomické motivaci pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a o organizovaném odjezdu dalších žadatelů z Číny, pro které však nemá ve spise žádný podklad a jeho pochybnosti lze vysvětlit i jiných věrohodným způsobem, než jaký zaujal v odůvodnění rozhodnutí. Věrohodnější pro vysvětlení skutečnosti, že v roce 2016 požádalo o azyl více uprchlíků z Číny je spíše zhoršení stavu lidských práv a postavení čínských křesťanů, než téměř konspirativní spekulace o odjezdu organizovaném ze strany třetích osob s neznámým motivem.
4. Žalobkyně dále uvedla, že splňuje podmínky po udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť skutečnosti, které v průběhu správního řízení uváděla, je nutno hodnotit tak, že měla a má odůvodněnou obavu z pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu jejího náboženského vyznání. Poukázala na to, že je členkou neregistrované tzv. domácí křesťanské církve. Od jejího vstupu do církve byla vystavena tlakům a obtěžování ze strany státu. Újma, která jí hrozí, dosahuje intenzity pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu a Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. Poukázala na to,

že z její výpovědi plyne, že jí vícekrát hrozilo svévolné zadržení a následné ponižující zacházení ze strany veřejné moci, přičemž byla sama jednou vystavena svévolnému zadržení a následnému ponižujícímu zacházení ze strany veřejné moci. Kromě toho pak v jejím bezprostředním okolí docházelo k zadržování a zatýkání jejich spoluvěrců, což ji nutilo se v obavách skrývat. V daných souvislostech žalobkyně rovněž citovala z relevantní judikatury. Uvedla dále, že neměla možnost využít vnitřního přesídlení, resp. takového přesídlení by bylo naprosto neúčelné. K pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, jen s rozdílem v jeho intenzitě. Původcem pronásledování křesťanů v zemi původu je stát a o selhání státní ochrany před tímto jednáním nemůže být pochyb. Zdůraznila, že je příslušná k náboženské skupině, která je v Číně obecně systematicky perzekuována a jejíž členové jsou podrobováni ponižujícímu zacházení a svévolnému trestání. Ani správní orgán skutečnost, že je členkou církve X nezpochybňuje, resp. nevyklučuje.

5. Žalobkyně rovněž polemizovala se závěry žalovaného, že nebyla zatčena, kontaktována policií a že čínské státní orgány o ni nejevily zájem, rovněž se závěrem, že si bez větších komplikací obstarala pas a opustila Čínu, se závěrem žalovaného, že její výpověď je nevěrohodná a že pouze využila situace křesťanů v Číně, aby pomocí ní vygradovala svůj azylový příběh. Zdůraznila, že zákon o azylu nevyžaduje, aby žadatel o mezinárodní ochranu byl dlouhodobě skutečně pronásledován, postačí pouze důvodná obava z pronásledování. Namítala, že závěry žalovaného jsou v rozporu s její výpovědí, v níž věrohodně vylicila několik dalších incidentů, kdy jí hrozilo zadržení policií. Kromě toho popsala měsíce skrývání před policií v některém z bytů členů její církevní komunity. Žalobkyně rovněž namítala, že v průběhu pohovoru jasně a důvěryhodně vysvětlila okolnosti ohledně vystavení cestovního pasu a možnosti opustit Čínu. Skutečnost, že ji hledala policie, neznamená, že musela být vedena v policejních databázích, poukázala na to, že ani netvrdila, že by na ni byl vydán zatykač.
6. Žalobkyně dále konstatovala, že její celková výpověď je konzistentní a vnitřně bezrozporná a má tedy sloužit jako primární prostředek pro objasnění skutkového stavu. Její věrohodnost je pak utvrzena tím, že zapadá do celkového kontextu dodržování lidských práv v Číně. Z její výpovědi je nutno při hodnocení naplnění kritérií pro udělení azylu vycházet.
7. Žalobkyně vyslovila nesouhlas i se závěry žalovaného o tom, že nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Zopakovala, že z její výpovědi a ze zpráv organizací a institucí monitorujících dodržování lidských práv v Číně plyne, že by jí v případě návratu do Čínské lidové republiky hrozilo nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. V daných souvislostech zmínila, že případ čínských žadatelů o azyl byl již v České republice medializován. Její příjezd koresponduje s údaji v těchto člancích. I z okolnosti, že se do Číny nevrátila a rovněž pak vzhledem k tomu, že Správa uprchlických zařízení na svých webových stránkách zveřejnila bez jejího souhlasu její fotografie, lze důvodně předpokládat, že čínská administrativa bude schopna dohledat skutečnost, že v České republice požádala o azyl. Zdůraznila, že ze zpráv o dodržování lidských práv v Číně plyne, že čínská správa postihuje zvláště tvrdě křesťany, kteří se projevují veřejným způsobem. Byla by tak při návratu do země původu s vysokou pravděpodobností vystavena mučení nebo ponižujícímu či nelidskému zacházení a trestu. Újma při navrácení do země původu tak představuje reálné nebezpečí.

8. Žalobkyně rovněž namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nesrozumitelnosti s tím, že rozhodnutí vykazuje závažné textové a formulační nedostatky, nelze mu porozumět a pochopit, jaké konkrétní důvody vedly žalovaného k vydání zamítavého rozhodnutí. Žalovanému vytkla, že skutkové závěry jsou formulovány natolik obecně, že jsou zcela neurčité a nekonkrétní, na mnoha místech si vzájemně odporují a protirečí. Značná část odůvodnění je zcela identická. Správní orgán se nikde nevypořádal s věrohodností její výpovědi stran konkrétních incidentů, kterým byla v Číně vystavena, ani tyto konkrétně nehodnotil z hlediska naplnění definice pronásledování. V závěru žalobkyně žalovanému vytkla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno v čínském jazyce, ani jí nebylo celé přetlumočeno do čínského jazyka, čímž bylo rovněž porušeno její právo na spravedlivý proces.
9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, že důvodem podání žádosti o azyl je náboženské pronásledování, jiný důvod nemá. Z jejích dalších sdělení v průběhu správního řízení však byly zjištěny okolnosti nenasvědčující tomu, že by jí hrozilo pronásledování pro její příslušnost a působení v neregistrované církvi na celém území Číny. Žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o jediné zatčení žalobkyně a jejích spoluvěřících, ke kterému podle ní mělo dojít v únoru roku 2013, pak k tomuto incidentu došlo více jak tři roky před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků. Jednalo se navíc o jediný incident, který žalobkyně ve své vlasti měla, a přestože nelze pominout, že jednání policistů vůči ní a i jejím spoluvěřícím překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident, kterému žalobkyně v zemi původu čelila. Nedosáhl tak úrovně porušení jejích základních lidských práv, jak vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Znovu pak již žalobkyně zadržena či dokonce opakovaně zadržována či vězněna nebyla, a nebyla ve své vlasti během života, a není tam ani v současnosti, trestně stíhána. Z vlasti vycestovala legálně. Opakované konstatování o nezpochybňování obecně problematické situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v Číně, zdůrazňující nicméně nezbytnost shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu, je logickou reakcí správního orgánu v situaci opakovaných četných doložení nejrůznějších materiálů žalobkyní a jejím zástupcem. Žalobkyně při dokládání dokumentů uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována a že neobsahují cokoli, co by mělo souvislost přímo s ní. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný, zejména disponoval-li a do spisu zařadil dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí, splňujících standard charakteristik u takových informací běžně požadovaných. Informace, ze kterých při vydání rozhodnutí vycházel, naplňují požadavky formulované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Azs 105/2008. K vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení. Odkázal na její bezproblémovou cestu do Šanghaje a odlet z jednoho nejlépe střežených a

kontrolovaných míst v zemi. Až do doby jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly čínské státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak tvrdila. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu, žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé. Uvedené tvrzení nadto odporuje její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. Žalovaný rovněž odkázal na obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl dále, že v průběhu správního řízení nezjistil, že by žalobkyni hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, jak je požadováno v § 14a zákona o azylu. Argumentoval tím, že čínské orgány o osobu žalobkyně, ani v současné době nemají žádný zájem. I touto záležitostí se v napadeném rozhodnutí zabýval podrobným způsobem. Poukázal na to, že po celkovém posouzení konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Zdůraznil, že žalobkyně byla policií zadržena jednou, a to zhruba tři roky před odjezdem z vlasti, nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami dlouhodobě pronásledována. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani různým opatřením svou povahou či opakováním dostatečně závažným, jejichž souběh by ve výsledku představoval vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení neshledal u žalobkyně z náboženských důvodů ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího. S obsahem rozhodnutí byla žalobkyně seznámena v jazyce čínském za přítomnosti tlumočníka a svým podpisem stvrdila, že rozhodnutí porozuměla.

10. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, vycházel přitom z ust. § 65a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že je nutno rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací věc žalovanému k dalšímu řízení.
11. Krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2008 č. j. 5 Azs 66/2008-70. V něm soud konstatoval, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v článku 4. odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, s níž musí být zákon o azylu vykládán konformně, je správní orgán povinen z takového tvrzení vycházet. Krajský soud zastává názor, že žalobkyně vynaložila veškeré úsilí, aby svou žádost řádně odůvodnila, což plyne ze samotné žádosti o azyl i z následných pohovorů a písemných podání, rovněž předložila všechny náležitosti, které měla k dispozici. Soud shledal prohlášení žalobkyně jakožto žadatelky o azyl souvislým a hodnověrným a rovněž v souladu s dostupnými informacemi o zemi původu. Dle názoru soudu nebylo zjištěno, že by žalobkyně v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany zamlčela jakékoli podstatné informace týkající se její žádosti, její tvrzení nejsou obecná a vágní, její výpovědi včetně písemných podání lze označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 2. 2016. V žádosti a v rámci následných pohovorů a písemných podání žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala

letecky z Pekingu přes Varšavu dne 15. 2. 2016. Vízum do České republiky si zařídila přes prostředníka L. G. Vízum si vyzvedla osobně. V žádosti o vízum sdělila nepravdivé údaje, protože chtěla co nejrychleji vízum získat a kompletně celou agendu svěřila prostředníkovi. Nezajímala se o to, co má kam psát. Letenky do České republiky jí rovněž zařídil prostředník. K průběhu cesty vypověděla, že neměla žádné problémy s vycestováním. Do Pekingu přijela z města Baoding. Letecky pak cestovala do Varšavy a následně do Prahy. O svém záměru opustit Čínu řekla pouze rodičům a kamarádovi. Z Číny necestovala sama, ale spolu s dalšími osobami. Hlásí se k církvi X. Do církve vstoupila v dubnu 2012. Jedná se o křesťanskou církev, která není v Číně povolena. S vírou se setkala nejprve u své matky. K praktikování a šíření víry žalobkyně popisovala situaci, jak s jednou sestrou šla šířit víru k jisté paní. Při výkladu slyšely, že někdo přichází. Když se dotyčný dostal do jejich zorného pole, zjistily, že je to policista a syn dotyčné paní. Příkře se jich zeptal, co tam dělají. Když žalobkyně odpověděla, že šíří víru, přiskočil tento muž ke své matce, vytrhl jí z ruky materiály, rychle je prolistoval, začal jim nadávat a prohlašoval, že to, čemu věří, je špatná sekta. Žalobkyně a starší sestra pak po slovním konfliktu s tímto mužem utekly pryč. V únoru roku 2013 při šíření víry ve městě B. ve vesnici Jiang Cheng byly jedním člověkem udány. Tehdy přijelo policejní vozidlo s pěti policisty. Žalobkyně a další sestry byly zataženy do auta a odvezeny na policejní stanici. Tam je zavřeli, nechali je odložit svršky a prohledali je. Našli u nich materiály k šíření víry a dva Mp3 přehrávače. Začali jim nadávat. Následně se zaměřili na jednu ze sester, které se tázali na jméno a bydliště. Ona jim nic neřekla. Jeden z policistů ji proto tvrdě udeřil. Další ze sester zdůraznila, že neporušily žádné zákony a tázala se policistů, proč je odvedli na stanici. Dotyčná sestra pak byla policisty bita. Žalobkyně se bála, ale následně se rozhořčila a otázala se, zda je v zemi ještě nějaké právo. Policista ji potom kopl a odpověděl jí, že on je zákon a rozhodne o jejich zadržení. Policisté následně opustili místnost a odešli na jídlo. Asi po hodině přiběhl na policejní stanici bratr sestry L. Od něho se žalobkyně a další sestry dozvěděly, že je nikdo nehlídá a proto z místnosti rychle utekly. Policie tehdy neznala její pravou identitu. Po tomto incidentu se žalobkyně a další sestry ve víře nedokázaly shromažďovat. Žalobkyně zmínila, že zatčena či zadržena znovu nebyla. Do svého vycestování z vlasti nebyla v přímém kontaktu s policií. V listopadu 2015 však změnila bydliště, protože jedna ze sester, s níž žila v pronajatém bytě, byla zatčena a žalobkyně byla ihned jinou sestrou ve víře vyzvána k tomu, aby se hned odstěhovala. Vzápětí, poté co z bytu odešla, dorazila do onoho bytu policie a byt prohledala. O tom ji informovala jiná sestra, která jí také sdělila, že policisté jsou v okrsku, kde žalobkyně bydlela, velmi aktivní. Žalobkyně uvedla, že se pořád cítila v nebezpečí, obávala se zatčení. Po přestěhování v místě nového bydliště do kontaktu s policií nepřišla. Definitivně se rozhodla opustit Čínu 13. 11. 2015, neboť již 11. 11. jí sestra řekla, že její předchozí byt byl pronásledován policií. Potíže během letištní kontroly v Pekingu neměla. V případě návratu do vlasti se obává, že by po ní bylo vyhlášeno pátrání, byla by chycena. Zmínila, že spousta jejích známých spoluvěrců byla zatčena, uvězněna nebo odsouzena. V době, kdy odjížděla, po ní nebylo vyhlášeno pátrání. V Číně jsou všichni křesťané pronásledováni. Před policií se neustále skrývají. Pronásledování jsou ve všech částech země. Krajský soud dále v podrobnostech odkazuje na zjištění z pohovorů a podání žalobkyně, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť ta korespondují s obsahem spisu a jsou správná.

12. Součástí správního spisu jsou žalovaným shromážděné podklady o zemi původu ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Číně, a to zejména se

zaměřením na svobodu náboženství. Konkrétně se jedná o Zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, Čína: Křesťané, z března 2016, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015, Kapitola IV: Prioritní země – Čína, ze dne 21. 4. 2016, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání v Číně za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, Výroční zprávu China Aid Association 2015, Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, z března 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, Čína ze dne 24. 2. 2016, Zprávu Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 a Výroční zprávu Human Rights Watch 2017, Čína ze dne 12. 1. 2017.

13. Krajský soud doplnil dokazování listinami, a to prohlášením Mons. M, Usnesením Evropského parlamentu z 18. 4. 2019 o Číně [(2019/2690 (RSP))] a internetovým článkem „Krutá pravda o pronásledování křesťanů v Číně“.
14. Z prohlášení Mons. V. M., pomocného biskupa pražského ze dne 24. 5. 2018 soud zjistil, že je v něm vyslovena podpora žalobkyni, aby jí byl udělen azyl v České republice s tím, že tak pan M. činí na základě věrohodného svědectví jednotlivých duchovních a církevních institucí, kteří jsou dlouhodobě v kontaktu s čínskými křesťany žádajícími v ČR o azyl, dobře je znají, efektivně jim pomáhají s integrací a ručí za ně a rovněž tak činí s ohledem na všeobecně známé zprávy o pronásledování křesťanů v Číně. Vyslovuje současně obavy, že v případě návratu do Číny hrozí těmto křesťanům reálné nebezpečí.
15. Z Usnesení Evropského parlamentu ze dne 18. 4. 2019 o Číně, zejména o situaci náboženských a etnických menšin [(2019/2690 (RSP))] soud zjistil, že v tomto usnesení Evropský parlament – vzhledem k tomu, že nová nařízení o náboženských náležitostech, která vstoupila v platnost 1. 2. 2018, zauímají restriktivnější postoj vůči náboženským skupinám a činností a nutí je, aby byly více v souladu s politikou strany; - vzhledem k tomu, že náboženská svoboda a svoboda svědomí se ocitly v nejhorší pozici od počátku hospodářských reforem a otevřenější politiky Číny koncem 70. let 20. století; - vzhledem k tomu, že v Číně se nachází jedna z nejpočetnějších skupin náboženských vězňů, - vzhledem k tomu, že ačkoli bylo v září 2018 dosaženo dohody mezi Svatým stolcem a čínskou vládou o jmenování biskupů v Číně, křesťanské náboženské komunity čelí v Číně rostoucím represím, přičemž křesťané, kteří patří jak k podzemním církvím, tak k církvím schváleným vládou, jsou terčem obtěžování a zadržování, demolice kostelů, zabavování náboženských symbolů a zásahů proti křesťanským shromážděním, - vzhledem k tomu, že byla vyvinuta důmyslná síť invazivních digitálních technologií pro dohled, včetně technologie rozpoznávání obličejů a shromažďování údajů, je hluboce znepokojen tím, že mnohé náboženské a etnické menšiny, zejména Ujguři a Kazaši, Tibeťané a křesťané, čelí stále represivnějšímu režimu, kdy jsou novými opatřeními omezovány ústavní záruky jejich práva na svobodu kulturních projevů a náboženského vyznání, slova a projevu a pokojného shromažďování a sdružování, žádá orgány, aby dodržovaly tyto základní svobody. Současně Evropský parlament kromě jiného vyzývá k okamžitému propuštění svévolně zadržovaných osob a vězňů svědomí včetně stoupenců hnutí Falun Gong a k upuštění od praxe nucených zmizení a trvá na tom, že všichni jedinci si mohou volit své právní zástupce a mají právo na přístup ke své rodině a k lékařskému ošetření a na prošetření jejich případu. Dále vyzývá čínské orgány, aby ukončily kampaň namířenou proti křesťanským kongregacím a organizacím a aby učinily přítrž pronásledování a zadržování křesťanských pastorů a kněží a nucených demolice kostelů. Odsuzuje kampaně vedené ve jménu „vlastenecké výchovy“ a naléhavě žádá čínské orgány, aby

uplatňovaly ústavou garantované právo na svobodu náboženského vyznání v případě všech čínských občanů. Evropský parlament kromě jiného vyzývá čínskou vládu, aby zajistila plné dodržování práv občanů zakotvených v ústavě, zejména s ohledem na článek 4, článek 36, který uznává právo na svobodu náboženského vyznání. Naléhavě vyzývá Čínu, aby ratifikovala Mezinárodní pakt o občanských a politických právech. Evropský parlament vyjadřuje své zklamání nad tím, že 37. kolo dialogu o lidských právech mezi EU a Čínou nepřineslo žádné významné výsledky a vyjadřuje rovněž politování nad tím, že se čínská delegace nezúčastnila pokračování dialogu, které se konalo 2. 4. a nabídlo příležitost k výměně názorů s organizacemi občanské společnosti. Evropský parlament vyzývá EU, její členské státy a mezinárodní společenství, aby zastavily veškerý vývoz zboží a služeb a transfer technologií, které Čína využívá k rozšíření a zdokonalení svého kybernetického dohledu a nástrojů preventivního profilování. Je hluboce znepokojen tím, že Čína už tyto technologie vyváží do autoritářských států po celém světě.

16. Z internetového článku „Krutá pravda o pronásledování křesťanů v Číně“ bylo zjištěno, že autorem tohoto článku je pan M. B. a text byl převzat z townhall.com 23. 9. 2018. V tomto článku autor sděluje, že v posledních měsících docházejí stále znepokojivější zprávy o pronásledování křesťanů v Číně. Jeho přátelé, kteří v Číně žijí už léta, jej informovali, že v roce 2017 bylo v Číně zaznamenáno přes 240 000 případů pronásledování oproti zhruba 48 000 v roce 2016. Komunistická strana vyvíjí snahu, aby do roku 2020 měla prostřednictvím hromadného kontrolního systému China Skynet pod dohledem všechny občany. Čínský Skynet kombinuje sledování pohybu osob prostřednictvím mobilního telefonu, shromažďování SMS a 170 milionů bezpečnostních kamer. Tím se přesvědčuje, zda žije každý v souladu s režimem a nikdo nepáchá nic nezákonného. Podle podrobné zprávy, kterou autorovi článku poslali jeho přátelé, rozjela vláda třířázkový čtrnáctiletý plán. Během první dvouleté fáze v letech 2012 a 2014 zmírnila pronásledování podzemní církve, aby je vylákala k veřejnému projevu a umožnila tak jejich identifikaci. Během druhé dvouleté fáze v letech 2014 – 2016 se s výzvou obrátila na identifikované podzemní církve a pak na ně vyvinula nátlak, aby se zaregistrovaly v oficiálním církevním svazu zvaném Vlastenecké hnutí trojí soběstačnosti církví Číny. V probíhající třetí, desetileté fázi vláda shodila rukavice. Pronásledovány jsou nejen zbývající podzemní církve, nýbrž i samo vlastenecké hnutí. Vláda přitom užívá jak maovského brutálního násilí, tak hromadného dohledu, umělé inteligence a velkého množství shromážděných dat. Podle této zprávy už spálili nebo strhli z církevních budov více než 2 000 křížů, mnoho kostelů zbourali, tisíce pastorů se už dočkali zatčení, bití, mučení nebo odsouzení k mnoha letům vězení. Do roku 2020 má Čínu pokrýt 600 milionů kamer určených ke sledování s tím, že na každé dva Číňany připadne jedna. Povinně se instalují v církevních budovách a jejich účelem je nepřetržitě sledovat vchody, schodišťové šachty, pokladničky na sbírku a pulty s Bibliemi, aby se zjistilo, kdo chodí do kostela, kdo si kupuje Bibli a kam ty Bible putují. Čínská vláda nyní začala zavádět „systém sociálního kreditu“. Ten má zabránit okounění, neukázněnému přecházení ulic a jinému neloajálnímu chování, k němuž se nakonec bude počítat i návštěva „nelegálních“ podzemních sborů. Čínští křesťané budou moci kupovat pouze takový překlad Bible, který bude oslavovat komunismus a na němž nyní komunistická strana pracuje. V únoru 2018 také Komunistická strana Číny drasticky zvýšila pokuty a omezení namířené proti křesťanům. Vláda se rovněž chystá zpřísnit dozor nad náboženským působením ve školách, nad vyvěšováním náboženských textů na internetu a nad cestami do zámoří podnikanými za účelem náboženského vzdělávání.

V září 2017 čínská vláda oznámila, že „každý, kdo zorganizuje nepovolenou náboženskou akci, bude pokutován ve výši 100 000 až 300 000 jüanů (14 500 až 43 500 USD)“ a že „každý, kdo pronajme nebo zajistí místo pro takovou akci bude pokutován ve výši 20 000 až 200 000 jüanů“. Mimo to vláda v celonárodním měřítku usiluje o přímo maovské posílení úlohy prezidenta Si. Si prohlásil, že náboženství musí řídit strana a přizpůsobit je socialistické společnosti. Spolu s tím vypsali vládou řízení církve odměnu za „počinštění křesťanství“. Konkrétně jde o „donucení křesťanstva k tomu, aby se poddalo vůli Komunistické strany Číny“. V souvislosti s tímto probíhajícím tvrdým zákrokem proti náboženské svobodě se vedoucí domácí církve vracejí k podzemním praktikám a svá shromáždění decentralizují. Ruka čínské vlády je však velice silná. Autor článku uzavírá, že si je vědom, že Čína možná působí dojem náboženské svobody a slýchá, že se situace různí od provincie k provincii. Jasně je ale jedno: milióny bratří a sester v této rozsáhlé a důležité zemi skutečně trpí.

17. Krajský soud s ohledem na níže uvedené závěry žádné další důkazy pro nadbytečnost neprováděl a ze shodného důvodu také ani nečiní zjištění z důkazu, který provedl u jednání dne 21. 8. 2019, a to výstupem z internetové stránky www.prehledjednani.cz/soud-krajsky-soud-ostava.
18. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
20. Zákon o azylu je v otázce pronásledování nutné vykládat konformně s kvalifikační směrnicí – Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka, nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytované ochrany (dále jen kvalifikační směrnice). Článek 9 kvalifikační směrnice obsahuje definici pronásledování. Za pronásledování ve smyslu článku 1 odst. 1 Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchytil, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a). Za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné

považována tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí, b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační, nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu, e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v článku 12 odst. 2, f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobkyně jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně církve X. Žalovaný věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této církvi nezpochybnil, stejně tak ani její tvrzení, která uplatnila o svém azylovém příběhu. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že po porovnání informací sdělených žalobkyní a informací o situaci členů náboženských menšin v Číně, se tito obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný vycházel ze zjištění ze Zprávy o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydané Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016, podle níž docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Rovněž vycházel ze zjištění z Výroční zprávy China Aid Association za rok 2015, z března 2016, dle níž všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. „kultů“ a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-tiang. Domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Zjištění rovněž učinil ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016, podle níž občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale Ústava činy omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. Ve zprávě je rovněž zmíněno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody, nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a provozováním jejich náboženských praktik. Žalovaný vycházel i ze zjištění ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016, podle níž se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech, setkání domácích církví jsou rozháněna nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Zjištění učinil i ze Zprávy Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016, podle níž svoboda vyznání v Číně je i nadále systematicky potlačována, vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provincii Če-tiang. Zjištění žalovaného mají oporu i v Informaci Human Rights Watch z ledna 2017, podle níž vláda omezuje praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách, vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou jako kulty zla. Zjištění žalovaného vycházejí i ze Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016, podle níž je svoboda vyznání ze strany formální ateistické komunistické strany Číny přísně omezována, všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která

řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány, jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Jestliže z podkladů pro rozhodnutí výše uvedených, konkrétně ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 plyne, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a provozováním jejich náboženských praktik, obdobně se vyjadřuje i Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2016, rovněž ve Zprávě Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína – křesťané z března 2016 se podává, že čínské úřady se snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života, omezování náboženské svobody je rozsáhlé, a s těmito podklady pak korespondují zjištění z výše uvedených důkazů provedených soudem, pak dle názoru soudu nelze dospět k jinému závěru, než že jednání, jemuž byla žalobkyně vystavena, tj. její zadržení (stejně tak i jejích spoluvěřících) v únoru 2013, vyslýchání, hrubé zacházení a zabavení materiálů, které používala ona a spoluvěřící k šíření víry, bylo aktem pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu, nikoli jen o incident konkrétního policisty spočívající v porušení služebních povinností daného policisty, neboť se jednalo o akt, který je v kontextu podkladů a důkazů provedených soudem nepochybně součástí státní politiky. Zákon o azylu přitom v § 2 odst. 7 stanoví, že za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušování lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem. Za situace, kdy žalovaný nezpochybnil tvrzení žalobkyně, že je členkou označené křesťanské církve, přičemž žalobkyně vyslovila obavy z pronásledování a zatčení v případě návratu do vlasti, měl žalovaný s ohledem na výše uvedený závěr soudu zkoumat, zda je i do budoucna (v případě návratu do vlasti) přiměřeně pravděpodobné, že takovému pronásledování bude žalobkyně vystavena do budoucna. Posouzení otázky možného pronásledování v případě návratu do vlasti je v napadeném rozhodnutí odůvodněno nedostatečně. Soud považuje závěr žalovaného, že žalobkyně nikdy nebyla vystavena pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a že neuvedla ani žádné konkrétní relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této situaci v případě návratu do vlasti cokoliv změní, za nepřezkoumatelný. Za ničím nepodložený, nemající žádnou oporu ve správním spisu soud shledává i závěr žalovaného, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti s tím, že ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla, s dovětkem, že žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, resp. v jejím vyznání a že u ní nedošlo k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. Ničím nepodložený a tedy nepřezkoumatelný je i závěr žalovaného o organizovanosti odchodu žalobkyně z Číny.

22. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů považuje soud i závěr žalovaného o možnosti vnitřní ochrany, tedy možnost žalobkyně řešit její situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Institut „možnosti vnitřní ochrany“ má oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jedná se zejména o rozsudek č. j. 4 Azs 99/2007-93. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že vodítko pro postup při

hodnocení otázky, zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany či nikoliv, poskytuje článek 8 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěrům, podle nichž při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení, je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele, účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí stanovená kritéria vůbec nezohlednil. Uvedený rozsudek NSS stanovil v zásadě čtyři kritéria pro posuzování možnosti vnitřní ochrany: 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná, 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, 3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti, 4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a mají rovněž svoji logickou posloupnost, a tudíž musí být aplikovány ve výše uvedeném pořadí. Při posuzování všech čtyř kritérií je navíc nutné brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Žalovaný se těmito kritérii vůbec nezabýval a jeho závěr, že žalobkyně má možnost řešit situaci vnitřním přesídlením v rámci Číny je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Zprávy o zemi původu žalobkyně přitom zmiňují, že k pronásledování z náboženských důvodů dochází na celém území Číny. Touto okolností žalobkyně také žalovanému zdůvodnila, proč nemohla využít vnitřní ochrany.

23. Za nepřezkoumatelné soud považuje rovněž závěry žalovaného, které se vztahují k posouzení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, a to nejen z důvodu nepřezkoumatelných závěrů, které se vztahují k možnosti vnitřní ochrany, jak výše uvedeno, ale také z důvodu neúplného individuálního vyhodnocení celého azylového příběhu žalobkyně. Žalobkyně přitom tvrdila, že překročila povolenou dobu pobytu, jako důvod uvedla též postavení neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny. Žalovaný si však neopatřil žádné podklady, které by se zabývaly postavením čínských občanů, kteří překročili povolenou dobu pobytu v zahraničí, ani podklady, které by se zabývaly postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Číny, nadto žadatelů o mezinárodní ochranu z důvodů náboženských. Tím se žalovaný rovněž dopustil vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
24. Protože uvedené důvody vedly soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, soud se dalšími námitkami již nezabýval (viz rozsudek NSS sp. zn. 3 As 6/2004) a neprováděl ani další navržené důkazy.
25. Krajský soud na základě výše uvedeného pro vady řízení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací k dalšímu řízení.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 8 228 Kč, přičemž se jedná o náklady za její právní zastoupení advokátem, který ji zastupoval v první fázi řízení na základě plné moci. Náklady sestávají z odměny za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby) po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

K odměně a náhradám v celkové výši 6 200 Kč je nutno připočíst i 21 % DPH, tj. částku 1 428 Kč, neboť bylo doloženo, že zástupce žalobkyně je plátcem DPH.

27. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud dále rozhodl o nákladech řízení za zastoupení žalobkyně ustanoveným zástupcem a procesně neúspěšnému žalovanému uložil povinnost zaplatit na těchto nákladech řízení žalobkyně částku 33 803,77 Kč státu na účet Krajského soudu v Ostravě, a to dle § 149 odst. 2 o.s.ř. zákona č. 99/1963 Sb., v platném znění, aplikovaného na základě § 64 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění. Tyto náklady sestávají z odměny podle výše citovaných zákonných ustanovení a dále dle § 12a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. Odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla podle § 12a odst. 1 citované vyhlášky snížena o 20 % na částku 2 480 Kč. Ustanovenému zástupci náleží odměna za seps repliky k vyjádření žalovaného ze 17. 8. 2018 podle § 11 odst. 1 písm. d) ve výši 2 480 Kč, za seps podání ze dne 14. 2. 2019 1 240 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 2 citované vyhlášky, odměna za podání vyjádření k řízení a doložení zprávy veřejné ochránkyně práv ze 14. 2. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 2 ve výši 1 736 Kč, za seps vyjádření ve věci samé ze 17. 5. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 1 ve výši 3 729 Kč, za zastoupení u jednání soudu 21. 5. 2018 dle § 14 odst. 2 advokátního tarifu 1 240 Kč, odměna za dva úkony právní služby za zastoupení žalobkyně u jednání soudu přesahujícího 2 hodiny dne 21. 8. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. g) ve výši 4 960 Kč, za seps podání ve věci samé 10. 9. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. d) 2 480 Kč a odměna za zastoupení u jednání soudu 17. 9. 2019 dle § 11 odst. 1 písm. g) 2 480 Kč. Co se týče podání ze dne 17. 5. 2019, za který byla advokátu přiznána odměna ve výši 3 720 Kč, pak odměna zvýšená na celkových 150 % byla odůvodněna skutečností, že advokát pracoval s množstvím cizojazyčných zdrojů a mimo jiné byl zpracován i překlad některých příloh, přitom použití cizího jazyka odůvodňuje aplikaci § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Co se týče odměny za zastoupení u jednání 21. 5. 2019 v rozsahu 50 % odměny dle § 14 odst. 2 advokátního tarifu, pak její výše je dána skutečností, že jednání bylo odročeno z důvodu nedostavení se tlumočníka. Náklady dále sestávají z náhrady za promeškaný čas v celkové výši 2 800 Kč dle § 14 odst. 1 advokátního tarifu. Advokátu náleží náhrada za ztrátu času v souvislosti s cestou k jednáním soudu 21. 5. 2019, 21. 8. 2019 a 17. 9. 2019, přičemž 21. 5. 2019, kdy jedna cesta trvala dvě hodiny, představuje náhrada ztráty času 800 Kč, čili za 8 půlhodin po 100 Kč, dále 21. 8. 2019 jedna cesta trvala 2,5 hodiny, advokátu tedy náleží za 10 půlhodin po 100 Kč částka 1 000 Kč a totéž i za čas strávený cestou na jednání a zpět 17. 9. 2019. K nákladům řízení dále náleží náhrada cestovného v celkové výši 2 101 Kč dle příslušné vyhlášky za cestu automobilem k jednání 21. 5. 2019, cesta byla vykonána osobním automobilem Škoda Superb s kombinovanou spotřebou 5,7 l nafty/100 km. Cestovní náklady při jedné cestě při ujetí dvakrát 162,2 km představují podle vyhl. č. 440/2016 Sb., částku 1 952 Kč. 21. 8. 2019 zástupce cestoval na soudní jednání a zpět vlakem Českých drah, celkové náklady s využitím slevy činily 78 Kč a 17. 9. 2019 cestoval zástupce žalobkyně na soudní jednání a zpět autobusem společnosti Flixbus, přičemž s využitím slevy bylo uhrazeno jízdné 71 Kč. Odměna náhrada hotových výdajů a náhrada za ztrátu času představuje částku 27 937 Kč, k níž bylo nutno připočíst 21 % DPH 5 866,77 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem této daně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17.09.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně